

F	13	14	15	16	17	18	19
F	20	21	22	23	24	25	26
F	27	28	01	02	03	04	05
M	06	07	08	09	10	11	12
M	13	14	15	16	17	18	19
M	20	21	22	23	24	25	26
M	27	28	29	30	31	01	02
Á	03	04	05	06	07	08	09
Á	10	11	12	13	14	15	16
Á	17	18	19	20	21	22	23
Á	24	25	26	27	28	29	30
M	01	02	03	04	05	06	07
M	08	09	10	11	12	13	14
M	15	16	17	18	19	20	21
M	22	23	24	25	26	27	28
M	29	30	31	01	02	03	04
J	05	06	07	08	09	10	11
J	12	13	14	15	16	17	18
J	19	20	21	22	23	24	25
J	26	27	28	29	30	01	02
J	03	04	05	06	07	08	09
J	10	11	12	13	14	15	16
J	17	18	19	20	21	22	23
J	24	25	26	27	28	29	30
J	31	01	02	03	04	05	06
A	07	08	09	10	11	12	13
A	14	15	16	17	18	19	20
A	21	22	23	24	25	26	27
A	28	29	30	31	1	2	3

200 nap Firenze

Útinapló

Horváth Tamás, a Széchenyi István
Egyetem építész hallgatójának
szakmai gyakorlata a firenzei
Archiplan srl. irodában az Európai
Bizottság Leonardo da Vinci II
mobilitási programja keretében

Firenzei szakmai gyakorlatom előzményei

Az egész program egy kollegina érdeklődése nyomán indult el, az Épületszerkezettan Tanszék – illetve személy szerint Molnárka Gergely – szervezésében. Felmérték az építészhallgatók igényeit, majd elkészítették a Leonardo da Vinci II program pályázati anyagát.

2005. tavaszán – mikor negyedéves voltam – jelentek meg az első hirdetések a Határtalan Építészet programra. Ekkor jelentkeztem, több célországot is megjelölve. Úgy gondoltam, hogy ötödév előtt egy kilenc hónapos szakmai gyakorlaton szeretnék részt venni, lehetőleg egy olaszországi irodában, vagy valamilyen más irodában, ahol az angol a munkanyelv.

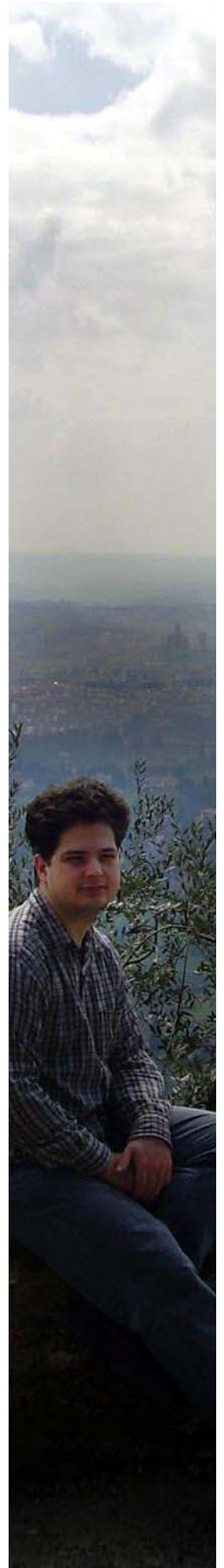
A fogadó intézmények között egy firenzei iroda is volt, de azt a már említett kollegina szerezte saját magának. Így kutatni kezdtem egy másik iroda után, lehetőleg Rómából. Találtam is egyet, de végül nem sikerült megegyeznünk.

2005. augusztusán részt vettem a program intenzív angol nyelvtanfolyamán. Körülbelül ekkor körvonalazódott, hogy utazásomat célszerű lenne fél évvel eltolni és hat hónapra rövidíteni, közvetlenül a diplomafélév elé.

Közben az egész folyamatot elindító kollegina már nem akart Firenzébe utazni, így mindjárt lett két munkahely is az Archiplan Srl-nél. A másik munkahelyre Farkas Mária Magdolna pályázott, három hónapos időtartamra.

2006. február elején, ahogy közeledtünk az induláshoz, úgy sűrűsödtek a teendők: e-mailben egyeztettük a szerződésről Michele Piccinivel, megváltottam a vonatjegyeket, megkötöttük a biztosítást, devizaszámlát nyitottam, beszereztem az egészségbiztosítási okmányt, szállást foglalunk az első öt napra, eurót váltottam, vásároltam néhány dolgot a kint tartózkodásom idejére, stb.

Közvetlenül az utazás előtt érzékeny búcsút vettem a számomra fontos emberektől, akikkel abban a reményben osztozunk, hogy szakmai gyakorlatom pozitív változásokat fog hozni az életemben. Remélem, hogy az angol nyelvi ismereteim bővülni fognak, és fejlődni fog a beszédképességem, hogy az olasz nyelvvel is megismerkedhetek, hogy bejárhatom Firenzét, Toszkánát, és végül, hogy izgalmas építészeti feladatokban szerezhetek tapasztalatokat.

Horváth Tamás Firenzében

Utazás és akklimatizáció

2006. február 17-én délután Ferencvárosban bombariadó volt. A Lágymányosi és a mellette lévő vasúti hidat lezárták. A tűzserészek bombát is találtak. Egy második világháborús bombát.

A váratlan incidens miatt Velencébe igyekvő vonatunk ötven perces késéssel indult, melyhez az út folyamán további harminc percet gyűjtött. Mivel másfél óras átszállási időnk volt egy ismeretlen pályaudvaron, nagyon vártuk már, hogy meglássuk Velencét. Leszállás után felmerült bennünk, hogy nem is jó helyen szálltunk le, mivel mi azt hittük, hogy a végállomáson kell átszállnunk. De jó helyen voltunk és felszállva a Rómába tartó expresszre meg is nyugodhattunk. Az éjszakai vonatzásról még annyit, hogy a kocsiban hideg volt, és aludni sem lehetett, mivel a három határon összesen tizenkét kontrolon estünk át. Éjszaka a

tájból semmit sem láttunk. Olaszországba érkező nem túl szimpatikus, kódos, hajnali vidéken haladtunk át Velencéig. Velencétől viszont nagyon szép az út, amint átkelünk az Appennineken.

Firenzében a pályaudvarról kilépve verőfényes napsütés, és elég meleg idő fogadott bennünket. Rendesen meg is izzadtunk, mire súlyos bőröndjeinket elhúztuk a kockaköveken a Hotel Tinába. A baráti árakkal rendelkező panzióban egy négyágyas osztott szobából béreltünk kettőt, öt napra, napi €14-ért.

Szombaton két rövidebb sétát tettünk. Az elsőt körbejártuk a dómot és elmentünk a főtérre megnézni Dávidot. A második esti sétánk során átmentünk a város Arnón túli részére a Ponte Vecchiön és megkerestük a házat ahol dolgozni fogunk. Visszafelé az Uffizi épületszárnyai felől közelítettük meg a Piazza della Signoriát. Ekkor értettem meg, miért is volt jó, hogy a városházát és annak tornyát, ilyen furcsán helyezték el a téren. A galéria épületszárnyai és a torony, gyönyörű kompozíció.

Vasárnap egy nagyobb sétára indultunk, internet kávézót és élelmiszerüzletet keresve. A belvárosban nagyon kevés ilyen jellegű üzlet van, és azok is turista árakkal dolgoznak. Itt minden a turistákért van. A séta során próbáltuk megközelíteni a történelmi belváros szélét, de előbb fáradtunk el, minthogy elértük volna.

A Duomo részlete

A Duomo és a Campanielle

Arno a Ponte Vecchióról

Részletek: Ponte & Palazzo Vecchio

Második Dávid, a Piazza Signorián

A Palazzo Vecchio az Uffiziből

Belecseppentünk a 'multikultiba'

Firenzével rendkívül sokféle emberrel találkozhat az ember. Első hetünk alatt olasz, német, amerikai, brit, indiai, spanyol, cseh és marokkói származású emberekkel sikerült megismerkednünk a hotelban, az irodában és az albérlőnkben.

Hétfőn reggel kilenc órakor érkezünk meg az irodába, mely egy átriumos udvarú egykori palotában van. Az épületben elég nehéz közlekedni. A második emeleten van egy hatalmas lakás, négy szobával. Az elsőben egy fényképész műterem található. A másodikban egykor csillagászok dolgoztak, ma két építész. A harmadik két statikusé. S végül a negyedikben van a mi irodánk. Benne az antik falak között öt számítógépes munkahely található. A helyiségben egy dobozokból álló könyvespolc, faszobrok és egy gázipalackos kályha teremt meleget, utóbbi nem túl eredményesen.

A Michele Piccini által vezetett irodában jelenleg, velünk együtt négy gyakornok dolgozik. A gyakornokok mind külföldi diákok. Rita cseh, Xurxo spanyol. Ez a fajta munkáltatás rendkívüli türelmet vár el a munkaadótól. De mielőtt elkezdjük sajnálni őt, azért gondoljunk bele, az anyagi előnyeibe is.

Michele elsőként körbevezetett minket az irodán, és mesélt pár korábbi munkájukról.

Egy Arno parti házban van az iroda

A munkahelyem

Munkatársaink: Xurxo és Rita

A pratoi múzeum látványterve

A sienai stadion látványterve

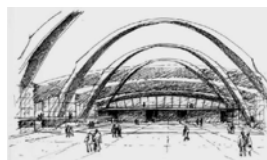
Például a Siena mellé tervezett második díjas stadion pályázatáról, vagy a Prato várában megépült múzeum terveiről, ugyanitt egy tér rendezéséről és egy spirituális épület tervéről, melyet a víz templomának nevezett.

Mindjárt hétfő délután munkatársaink segítségével elkezdtünk albérlőket keresni. Megvettük a La Pulce (a bolha) nevű hirdetési újságot. Elmondtuk a lehetőségeinket és az igényeinket. A többiük intézték, olaszul.

Este megnéztünk egy helyet négyesben, majd másnap kettesben találkoztunk egy hölgygel a dóm előtt. A hölgy szerencsére beszélt angolul. Segítőkésznek tűnt, olyanak, akivel mindent meg lehet beszélni. A lakás, melyben ő és a marokkói férje lakik még, távolabb van a városközponttól, de busszal jól megközelíthető. A szobáért fejenként €250-t kért, melyben benne értendő a rezsi is. Ide másnap be is költöztünk, főbérőnk segítségével, akik segítettek elhozni a csomagjainkat a hotelből.

A víz templomának látványterve

A római Kongresszusi Központ

Kilátás a szobánk ablakából

Piccini, Giotto, Botticelli, Leonardo, Michelangelo

Az első héten nem halmoztak el minket munkával, csak néhány apróbb feladatot

kaptunk. Pénteken kaptam meg az első építészeti jellegű feladatot. Ekkor a prato-i kereskedelmi kamara épületének belső közlekedési rendszerén kezdtem el dolgozni.

A munkaidő 9-19 óráig tart. Közben 13-15 óra között van a kétórás ebédszünet, és naponta egy kávészünetünk is lehet.

Az irodában a számítógépek hálózatban vannak így Rita gépén, mint szerveren tartjuk a munkafájlokat, de csak Xurxo tud nyomtatni egy A4-es, tintasugaras nyomtatón, és egy harmadik gép szolgáltatja a zenét. Az ötödik gép elég régi és problémás, ez lett volna az enyém, ezért javasoltam, hogy helyette inkább a noteszgépem használnám.

Rita és Xurxo megnyugtattak bennünket, hogy ne aggódjunk nyelvi-, program- és egyéb ismereteink hiányosságai miatt, mert ebből nem volt még sosem problémájuk a főnökkel. Aki már hozzászokhatott a gyakornokokhoz, hiszen Európa sok országából, sőt a Távol-Keletről is foglalkoztatott már diákokat. Pénteken meg is látogattam bennünket egy korábbi német-kínai munkatárs, aki magyar barátjával jött kirándulni Firenzébe.

Szombaton bevásároltunk főbérőnk segítségével. Hálából este paprikás krumplit főztünk nekik.

Vasárnap délután elmentünk megnézni az Uffizi galériát. A bejáratnál mintegy egy órát várakoztunk. Az U alakú háromszintes épület legfelső szintjén található a kiállítás. Egy firenzei uralkodócsaládok tagjait ábrázoló képekkel és szobrokkal gazdagon díszített folyosóról nyílnak a festményeket kronologikus sorrendben kiállító termek, kezdve a korai gótikától a klasszicizmusig. A képek a festészet felső tízezeréből valók, olyan nevekkel, mint Giotto, Uccello (madár), Botticelli, Leonardo, Michelangelo, Tiziano.

Vasárnap este megnéztük a dómot belülről is egy mise alkalmával. A dóm amilyen díszes kívülről, olyan dísztelen belülről. A kupola alatt van a főoltár, de csak a latinkereszt alaprajz rövidebb száraitban elhelyezett oltároknál miséznek. A hosszú és unalmas mise alatt megfigyelhettem, hogy az épület ezer sebből vérzik. A boltívek zárókövei megcsúsztak, a boltzatok és a kupola megrepedt.

Alex és Eszter látogatása

A zászlók gyakornokokat jelölnek

Piazzale Uffizi az Arno felé nézve

A Palazzo Vecchio az Uffiziből

Palazzo Vecchio az Uffizi teraszáról

A Ponte Vecchio az Uffiziből

Duomo: a kupola részlete

A Duomo főhomlokzatának részlete

Próbálkozz, próbálkozz, próbálkozz!

Az iroda elkezdett egy pályázati munkát, melyben egy gyárépületet kell átalakítani a kereskedelmi kamara épületévé Pratóban, s ezzel együtt rendezni kell az épülettömböt is. Még az előző héten kezdtem el dolgozni az épület belső közlekedési rendszerén. Sajnos, hétfő estére, mikorra kiérleltem a saját javaslatom, már készen voltak az alaprajzok. Kissé feleslegesnek

Marcsi a homlokzatokon dolgozik

A prato-i gyár homlokzatrészlete

éreztem a munkámat, de munkatársaink megnyugtattak: Szokjak hozzá, lesz még ilyen!

A hét közepén a Macromedia Flash programjával ismerkedhettem, mellyel a céghez közeli honlapok készülnek. A programot tanulmányozva elkezdtem Michele feleségének a honlapját készíteni. Ez egy szép feladatnak ígérkezik, mivel a feleség – Consuelo Ciatti – egy nagyon szép színésznő.

A hétfőgén – szombat-vasárnap is, tekintettel a közeledő határidőre – ismét a kamarán dolgoztam. Az épületben elhelyezésrekerülegy400főelőadóterem, melynek terétől kellett skicceket készítenem. Először egy használható alaprajzot és egy számítógépes modellt, majd ezt felhasználva skicceket készítettem, több-kevesebb sikerrel. Érdekes módon nem éreztük a leadás közelségét a munkatempón. Bár hétfőgén is dolgoztunk, a munka nem haladt jelentősen előre. Heten dolgoztunk a terveken, de nem volt, aki összefogta a gondolatokat. Mintha a sok bába (építész) között elveszett volna a gyerek (gondolat).

Esténként jobbára csak a kaja elkészítésére és egy kis nyelvtanulásra marad idő. Az első napokban főbérőnk készített nekünk vacsorát. Igazi olasz bolognai spagettit és igazi lasagnét. Utóbbi finom volt, előbbi viszont nagyon nem ízlett nekünk.

Michele bemutatott nekünk egy magyar lányt, aki egy az irodához közeli étteremben dolgozik. Andrea gyerekközékként kezdte négy éve idekint, kevés olasz tudással, de ma már nagyon jól beszél olaszul és a munkahelyével is elégedett.

Szombat este ismét találkoztunk vele. Mikor az erkélyen beszélgettünk Marcival, Andrea meghallotta a magyar beszédet és átszólt a szomszéd erkélyéről: 'En is magyar vagyok ám!' Kiderült szobáinkat csak egy fal választja el egymástól. Micsoda véletlen!

Az épülettömb belső része

Az előadóterem modellfotója

Az előadó terem szabadkézi skiccen

A héten így láttuk Firenzét, reggel

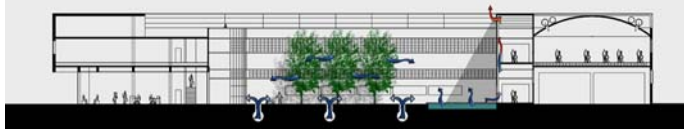
A héten így láttuk Firenzét, este

Szomszédunk, Andrea

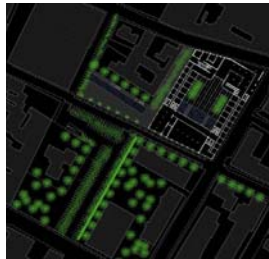
A pratói pályázat finise, panoráma kirándulások

A hetet a kórházban kezdtük. Pontosabban hétfőn, az ebédszünetben elmentünk az ambulanciára, hogy Marcsi megmutassa az ujjain lévő kiütéseket és duzzanatokat.

Kapott rá egy tubus krémet és egy €20-s számlát.

A pályázatra a terveket pénteken kellett leadni. Ezért a heti 40 munkaórát belesűrítettük négy napba. A munkatempó továbbra sem volt feszített, mindenki nyugodtan dolgozott, sőt még az utolsó napon is megtartottuk a kétórás ebédszünetet. Szerdán ugyan éjszakáztunk, de hol van ez a nálunk szokásos hajráktól? A hét elején, még az előadóteremmel bibelődtem, aztán

A pályázat helyszínrajza

III. Dávid a Piazzale Michelangelon

más munkát kaptam. A műleírásba kellett illusztrációkat készítenem a tervezett épületbioklimatikus viszonyairól. Csütörtök délután hazaküldtek bennünket, és péntekre szabadnapot kaptunk. Délután, besétáltunk a belvárosba. A Ponte Vecchionál megvettük életünk legdrágább (€8/fő) fagyiját, majd elsétáltunk a Piazza Michelangelora, ahonnan megtekinthettük Firenzét nappal, majd egy kisebb séta után este is.

Szombaton – Andi felbujtására – hirtelen felindulásból elmentünk Perugiába, ami a szomszédos provincia, Umbria székhelye. Perugia nem nagy, viszont régi, az etruszk időkben való, híres a csokoládéjáról (ma már a Nestlé gyártja) és a nyári jazz fesztiváljáról. Az óváros egy hegyen található, az új pedig a hegy lábánál körben terül el. Az óváros több pontjáról is kiváló lehetőség nyílik megcsodálni a várost, a tájat, az Appenninek hegyeit. A főtéren három nevezetesség található: a legbüszkébbek a Fontana Maggiore nevű kútjukra, de itt van a város egyik katedrálisa, a San Lorenzo, és a Palazzo dei Priori nevű városnéző háza is. A városnézés közben szóba elegyedtünk egy idősebb úrral, aki beajánlott minket egy közeli és olcsó étterembe, ahol elfogyasztottuk az első igazi olasz pizzánkat. Hazaindulásunk előtt, találtunk egy teret, a Piazza Nuova (új), melyet egy üzletház, egy posztmodern lakóház és egy paneles galambdúca emlékeztető megyeháza határol. Ezt volt az első olaszországi modern építészeti élményünk.

Vasárnap főbérőnk – Anuel – egy kisebb körút keretében megmutatta, hogy Firenzében vasárnap egy élelmiszerüzlet sincs nyitva.

Esti panoráma a térről

Perugia főtere, a kút és a városnéző

Panorámás házak panorámája

Több rétegű kilátás az óvárosból

Aldo Rossi: Megyeháza, P. Nuova

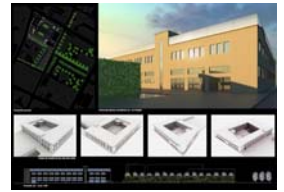

Lakóház homlokzat, Piazza Nuova

Vihar utáni csend, békés unalom/nyugalom

A pályázat pörgése és a vizuális élményekben bővelkedő hétvége után nem várt ránk igazán izgalmas feladat a munkahelyen.

Hétfőn archiváltuk a pályázati munka fájlijait. A hét derekán egy régebben készült állapotfelmérő tanulmányon végeztük el az utolsó simításokat. A tanulmány egy Firenzéhez közeli terület, egy Calvana nevű szórványtelepülés, fényképes dokumentációja volt. A munka valamilyen módon Michele öccsének, Pietronak a diplomamunkájához kapcsolódik. Csütörtökön visszatérhettem ismét a Flash programhoz és Signora Ciatti honlapjához, mígnem péntek délután igazán izgalmas és újszerű feladatot kaptunk. De erről majd a jövő héten!

A pratói pályázati tábló – no.1

A pratói pályázati tábló – no.2

A pratói pályázati tábló – no.3

Estére Michelének volt egy meghívója a Palazzo Vecchio Cinquecento termébe. De elintézte, hogy mi is mehessünk Coop Himmelb(l)au előadására, melyben bemutatta munkásságát, futó projektjeit és ezeken keresztül a mai építészetről alkotott véleményét, végül a bécsi irodáját, ahol több tucat építész rajzolja és modellezi meg a gondolatait. Ijesztő volt látni épületeinek léptékét és bonyolult formáit, de megerősített abban a hitemben, hogy emellett szükség van egy józanabb és logikusabb építészetre is.

A nyugis munkanapok után a hétvégét is nyugalomban töltöttük. Szombaton bementünk a városba és mindketten vettünk egy-egy pár cipőt. (Állítólag Olaszországban nem lehet hosszabb időt eltölteni cipővásárlás nélkül.) Aztán elintéztük a szokásos heti bevásárlást az Esselungában (helyi üzlethálózat). Indulásunk előtt aggódó barátok és ismerősök figyelmeztettek minket, hogy készüljünk fel az otthoniakhoz képest többszörös árakra. Szerencsére nem volt igazuk, mert az élelmiszerárak nagyjából az otthoniak körül mozognak, vagy nem sokkal magasabbak. A kínálat nem sokban különbözik az otthonitól. Néhány terméket nem találhatunk meg, mint a zöldpaprikát, a tejfölt vagy a túrót. Nagyon szimpatikus számomra, hogy az árukészlet jelentős hányadát teszik ki a zöldségfélék és az otthon megszokottnál jóval gusztusosabb a kiszerelesük is.

Vasárnap pihentünk, főztünk, mostunk, stb. Este pedig átmentünk beszélgetni Andihoz, mint a héten több alkalommal.

A C.H. féle szórakoztató építészet

A Palazzo Vecchio udvara este

Lóvkút a Palazzo Vecchióban

Nem csak profik terveznek autókat!

Egy igen különleges feladattal látott el bennünket Michele erre a hétre. 2000-ben elkezdett tervezni egy kisautó, az Ecoflyt. Ez egy kétszemélyes, elektromos hajtású, formáját tekintve egyívú, kifejezetten városi használatra tervezett autó. Mostanra odáig jutott a projekt, hogy az autó életnagyságú modelljét már építik valahol Kínában. A külső forma már adott, most a belső térről kértek tájékoztató rajzokat, különös tekintettel a műszerfalra. Így történt, hogy meg kellett barátkoznunk az autótervezés gondolatával.

Megkaptuk a kínai modell kvázi ortogonális fényképeit, Michele készített pár egyszerű skiccet, majd egy makettet agyagból. A kisplasztikát nézve egyszerűen meg tudtuk érteni a szándékait és a formákat, valamint neki is lehetősége volt változtatni rajta a hét folyamán. Ezek alapján elkészítettem az autó nézetrajzait, egy vízszintes metszetet és néhány skiccet.

Kedden este voltunk egy találkozón a helyi francia intézetben, melyet egy egyszerű vacsora követett egy közeli étteremben. Az eseményen több idegenből jött diák is jelen volt, köztük egy magyar lány, aki nem értette „hogyan engedhettek ki” minket ide gyakorlatra, ha nem tudunk olaszul.

Vasárnap elmentünk és megnéztük a Santa Maria Novellát. Érdekes volt látni, hogy a reneszánsz főhomlokzatnak és az épület többi gótikus homlokzatának szinte semmi köze egymáshoz. A belső térben is jelentkezett ez a kettősség, a gótikus formákkal és visszafogott reneszánsz díszítésekkel. De a kereszthajóhoz kapcsolódó kápolnák szinte tobzódnak a díszítésekben, bár egymástól teljesen eltérő stílusokban.

A Piccini ház Chiantiban

A szakrális élmények után Marcoval kimentünk Michele családi birtokára, mely a Chiantinak nevezett területen van. A Piccini tanya egy domboldalon, olajfa és szőlőligetek között található. A ház csodálatos panorámájú teraszán alkalmunk volt kicsit közelebről megismerni Michele családját és megkóstolni a Michele készítette pizzát. Sötétedés után jöttünk haza. Ilyenkor teljesen más, nyomasztó és magányos hangulata van a vidéknek. Útközben betértünk Grevebe, hogy megnézzük a háromszög alakú, körben árkádos piactérét.

A Piccini apuka szobra a kertben

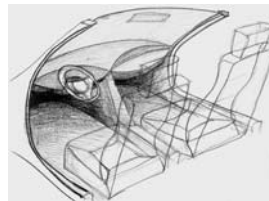
Greve in Chianti főtere

Az Ecofly látványterve

Az agyag makett a műszerfalról

Skiccem az autó belső teréről

A S.M.N. homlokzatának részlete

A S.M.N. főtengelye, Giotto keresztje

Mire összebarátkoztunk különváltak útjaink

Munkahetünk történéseit az a szomorú tény határozta meg, hogy kollégáink, Rita és Xurxo pénteken elhagyták az irodát majd utána Firenzét. Sajnálom, hogy csak másfél hónapot tudtunk együtt dolgozni. A hét elején még a kisautón dolgoztunk. Mivel csak halvány fogalmaink voltak a

Firenze ködös látképe Fiésoléből

Kínában felvetődött problémáról, igazi megoldást sem tudtunk találni, de azért dolgoztunk rajta.

A hét második felében a cég honlapjával foglalkoztam. Besegítettem Xurxoékna, hogy befejezhessék az elkezdett oldalakat. Ezzel együtt megismertem a webhely struktúráját és a lapok készítésének metodikáját. Vagyis átvettem a stafétát Xurxotól.

A hét pozitív történései közé sorolható, hogy egyeztettem a főnökkel a nyári szabadságomat, megnéztük a részleges napfogyatkozást és pénteken nemzeti ételéből készült ebéddel búcsúztattuk el Ritát és Xurxót.

Az ebédre Marcsi gulyáslevest, én Gundel palacsintát vittem. Utóbbi nem jelentettük be előre, mivel, nemhogy Gundel palacsintát nem készítettem még, de Firenzébe érkezésem előtt a konyhába is csak enni jártam. Előző nap éjszakába nyúló főzés keretében előállítottuk a magyar menüt, ami másnap el is nyerte a többiek tetszését. Bár a palacsinta melegében lett volna az igazi.

Szombaton este Andi bevezetett minket pár Leonardo Pieraccioni rendezte olasz vígjáték tartalmába, mely filmekben utána több este is jól szórakoztunk.

Vasárnap felmentünk Fiésolo hegyére, ahova a szobánk ablaka néz és megcsodáltuk onnan a szobánk ablakát, illetve a ködbe vagy inkább szmogba borult Firenzét. A hegyre a San Francesco kolostor miatt is érdemes felmenni, melyben megtekinthető egy zárdafolyosó, néhány cellával, a kolostor két kertje, a templom és egy múzeum a benne található kápolnával. A kolostor közvetlen közelében van egy másik templom, a San Alessandro, melyet mára kiállítóhelyé alakítottak át.

A főterén áll a kisváros Duomoja. Melyben a fedél téglái és faszerkezete, a vakolatlan kőfalak rendkívül egységessé teszik a teret, pedig a templomban nincs két egyforma oszlopfaj, két azonos méretű ív. A felújításakor szépen oldották meg az új elemek illesztését is, az új oltártól a világitásig.

www.architetturasostenibile.net

Lányok az asztalnál, Michele beszél

San Francesco templom és kolostor

Fiésolo Duomojának részlete

Fiésolo Duomojának részlete

A Duomo belső tere a főtengelyben

Egységes, bár méretben különböző

Sok az eszkimó, de kevés a fóka!

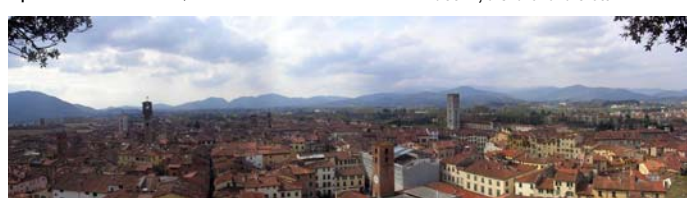
A héten hozzá kellett szoknunk, hogy csak ketten maradtunk, hogy a kávészünetben Michele csak velünk tud beszélgetni, és hogy kollégáink munkáját kell folytatnunk.

A hét elején a honlapok elemeit rendeztem össze, majd megpróbálkoztam egy terv internetes publikálásával. A firenzei Piazza Brunelleschire készült új egyetemi könyvtár tervpályázat anyagát dolgoztam fel a Flash programmal. Ez alkalmat adott arra, hogy megfigyeljem az olasz pályázati anyagok részleteit. Általában három tabló készül és egy A3-as méretű terjedelmes műleírás, ami tartalmazza a tablók elemeit és még sok más ábrát. A rajzok léptékét szabadon kezelik, így a rajzok néha számunkra furcsa léptékben kerülnek papírra.

Michelével beszélgettünk az olasz építészek nehéz helyzetéről. Madáchcsal szólva: 'sok az eszkimó (építész), de kevés a fóka (munka)', ezért a vadászok néha egészen Kínáig is hajítják a vadat. Vasárnap elutaztunk Luccába, Észak-Toszkána legjelentősebb városába. A városnak szinte érintetlen maradt a történelmi magja köszönhetően az öt övező falának, melyek mentén mára széles parksvótot és sétányt alakítottak ki. Rengeteg templom található itt, melyeket általában román stílusban kezdtek el építeni, de az építés gyakran több száz

évig tartott. A legnagyobb a városfalhoz közeli, kissé esetleges, aszimmetrikus homlokzatú San Martino Duomo. Utána következik a San Michele az ókori fórum helyén kialakított piactér oldalában. A templom több szintes galériás homlokzata sokkal szebb és nagyobb, mint az előzőé, bár kissé hazug módon, mert a templom nem is olyan nagy, mint a homlokzat. E térhez közel található Lucca egyik hírességének, kedvenc operaszerzőmnek, Giacomo Puccininek a

szülőháza. A harmadik nagyobb templom a San Frediano, oromfalán egy gótikus mozaikképpel. Emellett található a nem különösebben szép, de annál érdekesebb, ellipszis alakú Piazza Amfiteatro, mely egy ókori amfiteátrum romjaira épült zárt tér. További érdekesség az un. Guinigi házak kilátótornya, mert ugyan toronyból elég sok van a városban, de ez az egyetlen, amelynek tetején fák élnek.

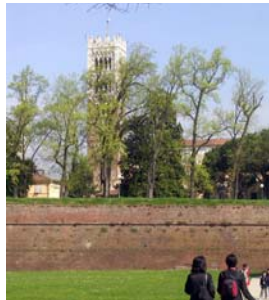
7

A Piazza Brunelleschi terv a neten

A műleírás egyik illusztrációja

Érkezés Luccába, park és fal

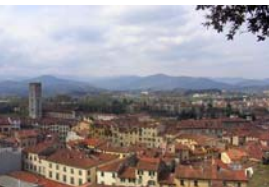
San Michele főhomlokzata hátulról

Piazza Amfiteatro körpanorámája

Puccini, a szülőháza előtt

Panoráma a Guinigi ház tornyából

Az aszimmetrikus San Martino

Kipróbálhattam milyen is lesz egyedül!

A héten egyetlen munkatársamnak, Marcsinak vendégei voltak Magyarországról, így keddtől ő szabadságon én pedig egyedül voltam az irodában, és otthon is.

Az irodában tovább folytattam a honlapok gondozását. Pár apróbb változtatást, javítást kellett tennem a cég honlapján, majd Michele feleségének webhelyéhez tértem vissza. Kiválasztottuk az alkalmazandó színeket. Nem túl bátran a sötétkék, fekete-fehér kombináció mellett döntöttünk, bár én eredetileg lilában gondolkodtam. Letesztáltuk a menü megjelenítési kérdéseit, így elkészíthettem a Flash animációját. Péntekre én is szabadnapot kaptam. A hosszú ünnepi hétvégére nem terveztem semmit, mivel arra számítottam, hogy csatlakozom Marcsiékhoz, amire végül nem került sor.

Pénteken és szombaton is útnak indultam a belvárosba. A Tudománytörténeti Múzeum volt az úti célom, ami a műszaki és tudományos érdeklődésen túl azért érdekelt, mert Marco Mattei, a szomszédos építésziroda vezetője, is részt vett a tervezésében.

A múzeum egy Arno parti palotában van, közvetlenül az Uffizi mellett. Tetszett, hogy a jegy mellé útmutatót is adtak. Bár a legtöbb esetben ez kevés volt a tárgyak eredeti használati módjának megfejtéséhez, ezért a termék lelkes őrei néhány eszköz használatát megmutatták, amiért mindig igen hálásak voltunk. Külön

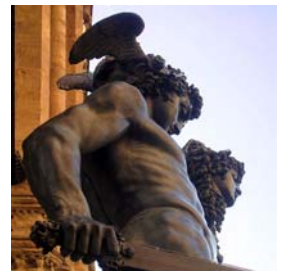
teremtszenteltek Galilei munkásságának, ahol néhány a felfedezéseit illusztráló és néhány a mester által is használt kísérleti eszközt mutattak be, köztük a mester egyik ujját.

A két sétámon olyan érdekességeket is találtam, mint a restaurálása alatt is látogatható San Carlo templom, a Badia Fiorentina templom görögkereszt alaprajzú terének faragott fa mennyezete, Brunelleschi árvaháza, vagy Dante Alighieri háza és temploma. De az egyik legkedvesebb élményem az volt, amikor körbefényképeztem, és újra megnéztem a Loggia Signoria szobrai, figyelmes lettem a Loggia szélén játszó bohócra, akit Firenze legtehetségesebb utcai mutatványosának tartok. Senki sem sértődött meg a viccein, pedig néhány járókelőt elég erősem kifigurázott, vagy megijesztett kihasználva figyelmetlenségüket.

8

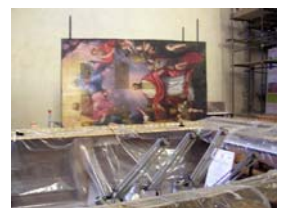
Consuelo Ciatti webhelye lesz

Benvenuto Cellini: Perszeusz

Pio Fedi: Polixénia elrablása

Oltár kép restaurálás, San Carlo

Piazza della Santissima Annunziata

A két bizzar kút egyike

Vigyázat, a napóra délben lól!

A fű itt sem zöldebb, csak a terep változatosabb

A húsvét hétfő csendes nyugalomban telt, olvastam, üldögéltem a számítógép előtt. És főztem is, amit azért kell megemlítenem, mert ez volt az első alkalom, hogy segítség nélkül állítottam elő egy ebédet.

Kedden reggel találkoztunk Firenze lecsúszott alakjai közül eggyel. A hölgy szaga a busz sok utasára mély hatást gyakorolt. Az eddigi, ehhez hasonló tapasztalatink alapján úgy látom, hogy Olaszországban sincs kevesebb igénytelen és őrüit ember, mint otthon.

Az irodában két feladaton is dolgoztam felváltva. Egyrészt a cég honlapjára készítettem elő a különböző munkákról megjelent kisebb-nagyobb publikációkat, azzal hogy beszkeneltem a cikkeket. Másrészt segítettem Marcsinak a Kínai

Nagy Falról – pontosabban annak Ningxiában található szakaszáról – szóló, különböző Internetes forrásokból származó szövegeket összegyűrni. Érdekes volt az angol forrásokkal dolgozni, hiszen szövegeket összeolózni még magyarul sem egyszerű feladat, hogy azok a bennük lévő adatokkal ne ismételjék, hanem egy logikus sorrendben kövessék egymást, nemhogy egy idegen nyelven.

A szombat délutánt a Pitti palota kertjében töltöttük. A Boboli kert, Firenze belterületének legnagyobb parkja, valójában egy francia kert, rengeteg szoborral, szökőkúttal, nyírt sövényekkel és fákkal. Érdekessége számomra abban rejlik, hogy a hasonló típusú kertekkel ellentétben ez egy domboldalban létesült, nem sík terepen. De csalódott voltam, hogy nem találtam virágzó vagy virágos növényeket, hogy a sövények nem voltak szépek (alakjuknál fogva nem is lehetnek) és hogy a szökőkutak nem szöktek.

Vasárnap rábeszéltek Anuart, főbérnököt, hogy jöjjön velünk megnézni Michelangelo házát a belvárosban. Mivel mindhárman beszéltünk két nyelven, ő olaszul és arabul, mi magyarul és angolul nem volt könnyű megértenünk egymást. A ház zárva volt, de Anuar helyette elvitt minket az Arno egyik vízküszöbéhez. Ezzel kifejezte, hogy őt jobban érdeklik az ilyesmik, mint Michelangelo.

Este megleptük Andreát születésnapja alkalmából. Készítettünk egy túrótorát, tengeri gyümölcsös tésztát, vittünk egy üveg pezsgőt és egy csokor virágot is.

A sienai stadion a Lotus 126-ban

A palota és a kert furcsa kapcsolata

A Boboli kert egyik tengelye

Firenze a Pitti-palota kertjéből

Perszeusz és lova fürdik

Az Óceán-kút a kereszt tengelyben

Kapuőrök az Óceán-kútnál

Az Arno egyik vízküszöbe

Akadémikus ünnep

A héten ismét csak négy munkanap volt, mivel április 25. nemzeti ünnep Olaszországban. A második világháború végét ünneplik, vagy ahogy Michele mondta azt, hogy jöttek az amerikaiak és felszabadították őket a németek alól. Ezt összehasonlítva hazánk történelmével érthető, hogy nekünk már miért nincs hasonló ünnepünk.

A szabad keddet kihasználva megnéztük az Akadémiát. A múzeum onnan kapta nevét, hogy 1784-ben a közeli Szépművészeti Akadémia diákjai számára nyitották meg. Szerencsére nem olyan nagy, mint az Uffizzi képtár, így a látogató nem fárad bele a magas kultúra remekeinek megtekintésébe.

A kiállított műtárgyak közül Michelangelo Dávidjára és a II.Gyula síremlékére készült, befejezetlenül maradt rabszolgákra kíváncsiak a legtöbben. Utóbbiak Michelangelo „befejezetlenség” koncepciójátükrözik, melyben lehetőséget ad a művész a szemlélő számára a lehető legtökéletesebb forma elképzelésére. Velük ellentétben Dávid a befejezett tükely, mely szoborban a Firenzei polgárok az értelemnek és a bátorságnak megtestesülését látják. E tiszteletüket mutatja a szobor elhelyezése is, melyben Dávidot egy templom oltárának helyére tették, a fő és a kereszthajó metszésébe, egy apszis elé.

Még két termet emelnék ki, különleges hangulatuk okán. Az egyik az un. Colosseo-terem, az ő kockához közeli arányaival. A terem falait zsúfolásig megtöltik a Cinquecento képei, közepén pedig Giambologna Szabin nők elrablása című rendkívül kecses és légiés szobrának gipsz modellje áll. A másik a Bartolinigyűjtemény terme, ahol érezni lehet az egykori művészeti iskola légkörét, látva a gipszmásolatokat és az újszerű, kísérleti festményeket.

Ami a dolgos hétköznapokat illeti, új feladatok nem jutottak számomra a héten. Michele a kínai útjára készült, ezért pár régebbi anyagot újra kellett nyomtatnom neki és új tervlapokat kellett készítenem a kisautó legfrissebb rajzaiból. A fennmaradó időben a publikációkkal foglalkoztam. A honlap számára felismerttem a szkennelt oldalakon lévő szövegeket egy program segítségével.

De munka közben lelkileg Rómába készültünk, a hétfégi kirándulásunk helyszínére.

Rögtönzött utcai kórus

Az Akadémia Colosseo-terme

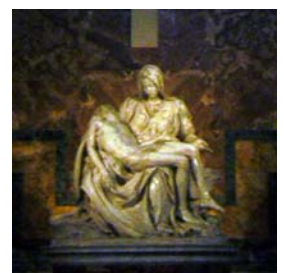
Az Akadémia Bartolini-gyűjteménye

Michelangelo szobrai az Akadémián

A Dávid eredetije az apszisban

Michelangelo Piétája, Rómából

Róma két nap alatt, csak megízlelhető

A hétvégét Rómában töltöttük. A vasútállomáshoz közel foglaltuk szállást, a kínai negyedben. Apanzió háziasszonya is egy kínai hölgy volt, aki evés közben mutogatta el, hogy mit hol találunk a lakásában.

Első utunk a Szent Péter tere és bazilikába vezetett. A teret oldalról közelítettük meg, így nem tudtuk igazán átélni a kolonnád figyelemterelő hatását és a temérdek kordon miatt bejárni sem volt egyszerű. A bazilika 17-18. századi barokk, főleg a díszítőművészetek alkalmazását tekintve a templom vaskos szerkezeteinek felületein. Szokatlan és ellentmondásos a hajók lefedése, hiszen a főhajót egy szerkezeti egyszerű, bár aranyozott kazettás díszítésű fiókos dongával, míg a mellékhajók egységeit csepegyes, tamburos, laternás kupolákkal fedték le, épp úgy, mint a négyzetes teret.

A teret annak főtengelyén haladva hagytuk el, az Angyalvár felé. Még aznap szerettünk volna megnézni pár híresebb teret (Rómában a fontosabb tereken nagy obeliszk áll, a kevésbé fontosakon kicsi), de csak kétfőre jutottunk el, a Piazza Navonára és a Piazza del Popolóra, mivel eleredt az eső, és bőrig áztunk.

Vasárnap hat szobatársunknak hála korán keltünk, elindultunk a Vatikán Múzeumba, megnézni a Sixtus-kápolnát, de az előtte álló több száz méteres sor

Tevere, Angyalok hídjá, Bazilika

A Szt. Péter tér kolonnádja, esőben

A Szent Péter Bazilika a főbejárból

A mellékhajó szakaszának teteje

A Szent Péter tér panorámaképe

látván lebeszéltek magunkat erről. Inkább kerestünk más érdekességeket a Tevere túlsó partján. Így láttuk a Pantheont (kivülről, mert mise volt), a Trevi kutat, II. Viktor Emánuel nemzeti múzeumnak is beillő emlékművét, ahonnan már látni lehetett a Colosseumot.

A Colosseum felé vezető utat az ókori római fórumok, mint romkertek szegélyezik, melyek a Colosseummal és a diadalívvel együtt korukhoz képest határozottan jól állapotban vannak. Lenyűgöző élmény belegondolni itt kétezer év távlatába. Titusz amfiteátrumának romjait mi is meglátogattuk, majd a Palatino romkert területén pihentünk meg egy kicsit mielőtt visszatértünk volna szállásunkra,

A Pantheon egy kis téren

A Colosseum az Emlékműről

hogy felvegyük csomagjainkat, és haza induljunk.

Az első napon sokat gondoltam arra, hogy egy római irodával is tárgyaltunk a gyakorlatról. Most azt remélem, hogy még többször is visszatérhetek ide, és jobban megismerhetem az örök várost, Romát.

Titusz és Konstantin diadalívei

Sarto búvóletében, Palatina Képtár kétszer

A római kiruccanást követően jól jött a szabad hétfő, hogy kipihenjük az utat. Mindez köszönhetően annak, hogy a munka ünnepét az olaszok sem munkával ünneplik.

Michele a hét közepén elutazott Kínába. Nem hagyott számunkra sok munkát, mivel inkább az utazásával volt elfoglalva.

A Palatina Képtár egy terme

Indulása előtt pár anyagot ki kellett nyomtatnom, Kínába érkezte után pár anyagot utána kellett küldennem e-mailen, egyébként pedig a cég publikációinak weboldalain dolgoztam. Péntekre sikerült elkészítenem a html fájlokat a Macromedia Dreamweaver programjával az egyes cikkek számára. Ezzel be is fejeztem ezt a munkát.

Szombaton Marcsi Andrea del Sarto csodálata által vezérelve elmentünk a Palazzo Pittibe, hogy megnézzük a Palatina Képtárat, ahol rengeteg Sarto kép található.

A Palazzo Pittit a 15. században élt Luca Pitti gazdag bankár kezdte el építeni, de halála után a Medicek vették meg, hogy ide költözzenek a Palazzo Vecchioból. Utánuk Lotharingiai- majd a Savoiai uralkodók lakták. A palotát a 19. század közepéig négyszer bővítették, így alakult ki nem kifejezetten szép, de csodálatosan egységes homlokzata.

A Palatina vagyis Nagyhercegi Képtár a 19. század elején alapították, Mária Lujza, az utolsó Medici, 1743-as adományának azon részéből, mely már nem fért be az Uffizibe. A képek a 16-17. századi olasz és európai festészet remekei. A gyűjtemény gazdag Raffaello, Sarto, Tiziano (a legismertebb épp Budapesten), Caravaggio, Rubens, Van Dyck műveiben. Az Uffizivel ellentétben ez a képtár eredeti környezetükhöz hasonló kontextusban mutatja meg a remekműveket. A palota boltozott termeit freskók, textil tapéta, vele azonos anyagú drapériák, aranyozott keretű képek, szobrok, kispasztikák és köntarziás asztalok díszítik. A kiállítás befejező részét, az un. Királyi lakosztályokat, kifejezetten az eredeti berendezés iránt érdeklődők számára alakították ki.

Szombaton este vendégünk érkezett egy párizsi kollégánk, Szalontai Bálint személyében. Ez esemény határozta meg a vasárnapi programot, mikor is megmutattunk neki pár érdekességet a városban (Duomo, Piazza della Signoria, Piazzale degli Uffizi, Ponte Vecchio, Palazzo Pitti – ismét, Fiésole).

Közös fénykép a vendéggel

A Palazzo Pitti kertje, a Boboli

Összefoglaló kép Firenzéről

Santa Maria del Fiore, részletek

A Duomo belső tere, a főtengelyben

A Duomo padlója, egy köcsöggel

Szűkebb lakóhelyünk Fiésoleból

Nincs a macska, cincognak az egerek

A héten sikerült alulmúlnunk minden eddigi teljesítmény minimumunkat. Michele Kínában volt, egy délután benézett hozzánk Pietro, párszor láttuk Marcot áthaladni az irodán – szóval szinte senki

sem nézett a körmünkre, aminek meg is lett az eredménytelensége. Hivatalosan egész héten Consuelo Ciatti honlapján dolgoztam, felépíttem a webhely struktúráját üres oldalakkól.

Pénteken délből, Lorenzo kolléga ajánlására, elmentünk megnézni az un. Rózsák Kertjét, a Piazza Michelangelo közelében. Firenzében több ilyen közkert is van, de csak abban az időszakban tartanak nyitva, amikor a virágok virágoznak, vagyis jelen esetben, kora nyáron. Szép volt, de ilyet azért otthon is látni.

Szombaton viszont olyat láttunk, amit otthon nem lehet. Elvonatoztunk Viareggioba, Toszkána legfontosabb strandjára. A település sokáig Lucca tengeri kikötője volt, aztán az 1800-as évek elejétől kezdve a fővenyen egyre több lett a turista és egyre kevesebb a tengerész és halász. A part még viszonylag üres volt, a Tirrén-tengerben is csak pár bátor egyén mártózott meg. Mi is inkább csak napoztunk, melynek eredményeként úgy leégett a hátam, hogy a következő napokban nem tudtam háton feküdni.

Vasárnap meglátogattuk a székesegyház múzeumát, majd felmáztunk a harangtorony tetőteraszára, megcsodálni Firenzét.

A múzeum legfőbb látványossága Michelangelo befejezetlen Piétája, melyben saját arcképét örökítette meg Nikodémus arcaként. Látható még

A kupola és Firenze a Campaniléról

Donatello két szobra, a baptisztérium Paradicsom kapujának kazettái, domborművek és szobrok a dóm homlokzatáról, kegytárgyak, az épület tervei, makettjei és építési segédeszközei. A múzeum szinte az első olyan épület volt Firenzében, ahol igazán mai építészeti megoldásokat láttunk. Példának említhetjük a belső udvar üvegfedését, melyen áttetszenek a Duomo kupolájának körvonalai, vagy az udvarba helyezett új lépcsőt.

Viareggio a kikötő mólujáról

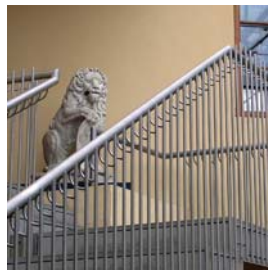
Tenger, strand, város, hegyek

Sétálóutca, építészeti panoptikum

Michelangelo befejezetlen Piétája

Lépcsőkorlát részlet, macskával

A kupola a múzeum udvarából

A San Lorenzo együttes a toronyból

A San Lorenzo együttes a toronyból

A Csodák mezeje és ennyi!

Michele hazatért Kínából. Az út nagy élmény volt számára, hiszen egész héten mindenkinek erről mesélt. Meglátogatta azt a gyárat is ahol, a kicsi kocsiprototípusa készül. Most arra kért, hogy a friss dokumentumok felhasználásával készítsék egy prezentációt arról, hol is állunk a tervezési folyamatban. Ezért összegyűjtöttem és rendszereztem az anyagokat az ECO-ról, majd nekiláttam a munkának az Adobe InDesign programjával. A program elnyerte a tetszésem, bár csak olaszul tudott. A hétvégéről csak annyit tudtam, hogy valahova menni fogunk, mivel Marcsinak már csak két hete van itt. Szombatra eldöntötte, hogy induljunk Sienába. Végül mégis Pisába jutottunk, oda korábban indult vonat.

Pisába át kellett szelnünk a belvárost, hogy megnézhesük a Csodák mezejét. Az utcaképek itt nem olyan egységesek, mint az eddig látogatott városokban, de vannak érdekes részletek, mint az Arno partjai vagy a Borgo Strello nagyon szűk, mindkét oldalán árkádos sétáló utcája. Atempplomkerületlenyűgözőés egyedülálló kompozíció. Egy homlokzatokkal és a városfal egy szakaszával körbezárt füves mezőn állnak a Duomo, a Battistero és a ferde Campanile fehér márvánnyal burkolt, lombard, arab és görög jegyekkel tarkított román épületei. Csak az első kettőt látogattuk meg (a torony €15). A dóm főtégléjében öt, keresztengelyében háromhajós. A négyzeti teret egy számomra furcsa, ovális kupola zárja le. A 19. századig terjedő folyamatos munka eredményeként

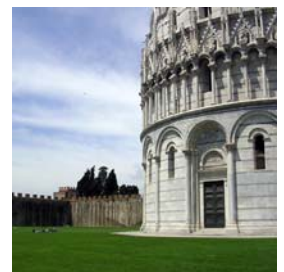
A pisai Arno part részlete

A Ferde Torony a bazilikával

A Duomo szentélye

Battistero a 'szép zöld gyepen'

A baptisztérium a galériáról

A Csodák mezeje

a templombelső teljesen megtelt dekorációkkal. A keresztelőkápolna belső tere sokkal puritánabb. Itt érdekes volt megfigyelni a félköríves épületszerkezetek térben görbült formáit, de a kúpos, megvilágítatlan kupolát itt is furcsának találtam. Viszont a helyiség akusztikája csodálatos, ahogy azt negyedóránként megmutatják a látogatóknak.

Délután még sétálgattunk a városban, de egy kis folyóparti templomon és a Piazza dei Cavalieri kívül nem találtunk említésre méltót.

A vasárnapot Firenzében töltöttük, ajándékok után kutatva. A vásárlóköri végén benézünk az Alberti által reneszánsz stílusban emelt, de erősen barokká díszített Santissima Annunziata nevű bazilikába, ahol elámultunk a körüljárós szentélyen és annak kupoláján.

Piazza és Palazzo dei Cavalieri

A St. Anunziata szentély körüljárója

A város különleges szépsége miatt

A hét elején befejeztem az ECO CityCarról szóló kiadványt, majd a honlapokkal foglalatostkodtam. Végre személyesen is találkozhattam Signora Ciattival és megmutathattam neki az eddigi munkám. Megegyeztünk, hogy haladhatunk tovább ezen az úton. Ugyanekkor Marco is újra foglalkozni kezdett a saját webhely gondolatával. Mivel Michele ezt fontosabbnak ítélte a hét második felében Marco oldalain dolgoztam. Szerencsére, Marco munkáit a már meglévő céges webhelyre kellett beillesztenem a cég aktuális érdekeinek megfelelően.

Szombaton Sienában voltunk, melyet Michele sokszor dicsért már nekünk a város és a táj kapcsolatának különleges szépsége miatt. Ennek megfigyelése érdekében, és egyéb praktikus körülményekre tekintettel, busszal utaztunk a városba. De legjobban a városháza 88 méter magas tornyáról láthattuk, hogy a három dombra épült kicsiny városnak szinte nincsenek határai. A környező zöldes táj fokozatosan telítődik téglavörös házakkal és alakul át a várossá. Az óváros házainak többsége téglalapítésű; vakolatlan, gótikus formákban gazdag homlokzatokkal.

Két igazán jelentős épület van a városban, melyekhez két igazán jelentős tér társul. Az első a város világi központja, a Piazza del Campo legyező alaprajzú, kilenc osztatú, középre lejtő tere, melynek fő

helyén áll a városháza. A második a város vallási központja, a Duomo tere, melyet a sienaiak nagyravágyása hozott létre. A 14. századi tervek szerint minden eddiginél nagyobb templomot kívántak építeni oly módon, hogy a meglévő dómot az új kereszthajójává alakítják. Az elkezdett bővítés néhány részlete ma a térfalakban megtekinthető. A Duomo gótikus és román elemeket egyaránt hordoz magán. Falait kívül belül fekete-fehér sávok csíkozás, padlóját pedig monumentális márványképek díszítik. Érdekes a szabályos hatszög alakú 'négyezeti tér'

Az ECO CityCar bemutatójából

A kívül-belül csíkos Duomo részlete

A bazilika hatszögletű négyezete

Egy kép a Duomo padlójáról

Il Campo félköríves térfala

A Torre del Mangia Il Campón

és ahogy a pillérszter igazodik ehhez a különleges megoldáshoz.

Vasárnap délután kiutaztunk Greve in Chianti-ba. A városka főterén éppen kézműves vásár volt. Itt találkoztunk Michele küldöttével, aki kivitt minket a családi birtokra, ahol Michele pizzát készített Marcsi méltó, rusztikus, toszkán búcsúztatására.

A Piccini-ház terasza, Casole

Utolsó hét, Marcsinak

Marcsi utolsó munkahetén új munkaerő érkezett az irodába, egy kedves spanyol – helyesebben galíciai – lány személyében. Ana nagyon szépen beszél olaszul, mivel korábban tíz hónapot töltött Torinóban diákként, és angolul is elég jól tudunk egymással kommunikálni. Az első munkanapjain velem dolgozott együtt a Marco munkáit egy-egy képpel bemutató weboldalak elkészítésében.

Marcsi egy vetített képes előadáson dolgozott a hét elején. A munkát a finis előtt átvettem tőle, hogy ő inkább a városba érkezett szüleiével lehessen. A bemutató egy vernioi folyóparti gyár

A gyár új keresztmetszete lehetne

A Farkas család a reptéri kapunál

Marcsi három hónapot töltött itt...

lakóépületté alakításáról szólt, annak korábban elkészült tanulmánytervét felhasználva.

Köszönhetően a Microsoft PowerPoint instabilitásának csak késő este tudtam befejezni az előadást. Mindez hozzásegített, hogy hazafelé menet rátaláljak egy Charles Chaplint utánzó utcai bohócra a Piazza della Repubblica közeli utcában. A firenzei Chaplin komplett műsorral lép fel esténként az utcai aréna színpadon. Előszeretettel vonja be a játékba a turistákat is, akik felettébb örülnek, hogy mindenki rajtuk nevet.

Június 2. Olaszországban nemzeti ünnep, a Köztársaság napja, ezért a pénteki napunk szabad volt, ami kapóra is jött a szombati hazaút előtt. Befejeztük az ajándékvásárlást, rendet raktunk otthon, csomagoltunk. Délután elkísértem Marcsit és a szüleit Fiesolába, ahol minden eddiginél tisztább ég fogadott bennünket Firenze felett.

Szombaton délelőtt Firenzéből Bolognába, délben Bolognából Budapestre utaztunk, majd délután Budapestről Győrbe utaztam. A három út közül a második volt időben a legrövidebb és a harmadik volt a leghosszabb. Ez volt az első alkalom, hogy repültem. Valahogy mindent nagyobbak, bonyolultabbnak, misztikusabbnak képzeltem, a repülőteret, a bejelentkezést, a repülőt, a repülést. De azt kellett megtapasztalnom, hogy a repülés ma már a világ egyik legtermészetesebb dolga. Összességében kellemes élmény volt repülni, látni a felhők fölött mindig kék eget, összehasonlítani az olasz és a magyar tájat. Az Őrs vezér ténél búcsút vettem Marcsitól. Ő végleg hazatért Firenzéből, nekem még van három hónap letöltendőm, egyedül.

Olasz vidéki táj

A felhők felett

Magyar vidéki táj

Landolás, fékezés

Öt nap otthon, majd visszatérés anyuval

Már nagyon vártam, hogy láthassam szeretteim és barátaim. De mivel csak egy hét szabadságom volt, és visszatérésem édesanyámmal terveztem, csak öt napot töltöttem otthon. Szerencsére e rövid idő alatt is sikerült találkoznom mindazokkal, akikkel akartam. Sőt még egy Firenzében hanyagolt formájú kulturális élmény is befért: a pesti Operaházban megnéztem a 250 éve született Mozart egyik olasz nyelvű vidám darabját, a *Cosi fan tutti*t (Mind így csinálják).

A csütörtöki repülőutat követő hosszú hétvégén, kihasználva a szabadságom, három toszkán várost is meglátogattunk anyuval. Pénteken Sienában kezdtünk, ahova ezúttal vonattal mentünk. A vasútállomásról hosszabb az út a városba, de így legalább találtunk pár példásan illeszkedő modern épületet és rátalálhattunk néhányra a számos közút közül. Kút alatt itt nagy, fürdésre is alkalmas medencéket kell érteni, boltozott épületekben. Szombaton Pisában folytattuk, ahol a Camposanto, vagyis a temető jelentett számomra új látnivalót. Az épület egy hosszú téglalap alakú füves udvart körbevevő nyílt fedélszékkal fedett kerengő. A tér kifelé tömör falakkal zárt,

Panoráma, Arezzo

az udvar felé nyitott, gótikus, mérműves nyílásokkal. A sírok a lábunk alatt találhatóak, a domborműveken lépkedve néha-néha megbicsaklik az ember lába. Vasárnap egy számomra is új helyre utaztunk, Arezzóba. A város Piazza Grande nevezetű trapéz alaprajzú, lejtős tere méltán szerepel a legszebb olasz terek között. A teret délről tornyos középkori lakóházak, északkeletről egy Vasari (itt született, firenzei reneszánsz építész) által tervezett árkados palota, északnyugatról pedig román, gótikus és barokk stílusú épületek határolják. Utóbbiak közül kiemelendő a román plébániatemplom, melynek apszisa néz a tér felé. A templom főhomlokzata

A Piazza Grande déli oldala, Arezzo

A plébániatemplom homlokzatából

A római amfiteátrum arénájában

rendkívül izgalmas. Alapötlete, a felfelé haladva növekvő számú ívet tartalmazó többszintes galériásor valamint a harangtorony formája és helye, még egy modern épületen is újszerűen hatna. A dombtetőn áll a Medici család erődje. A falakról kitűnő kilátás nyílik a városra és körben a hegyekre. A látványosságok között meg kell még említeni a Piazza Libertát, ahol a helyi Duomo és a városháza áll, és a római amfiteátrum romjait.

Amfiteátrum romjai, részlet

Azt gondoltam, nehezebb hét lesz

A múlt heti aktív pihenés után újra munkába álltam. Aktuális feladatomból a cég weblapjainak átalakítása volt, az új helyre költöztetésük érdekében. Mivel édesanyám a városban volt, átszerveztem a munkaidőm, így délutánonként járhattuk Firenzét. Úgy alakítottam a programot, hogy számomra is legyen pár új látnivaló. Ezekről írok bővebben.

Hétfőn megnéztük a Duomót és a Battisteriőt. A nyolcszögletű, román keresztelőkápolna a 19. századig a város egyetlen keresztelő helye volt. Homlokzatait fehér és zöld márvány mintázat díszíti. Híresek domborműves kapui. A Duomo felé néző aranyozott bronz kapu a Paradicsom kapujaként ismert. A belső tér eredetileg centrális volt, de mára a bazilika tengelyéhez igazították

Battisterio kupola: aranymozaik

San Miniato al Monte főhomlokzata

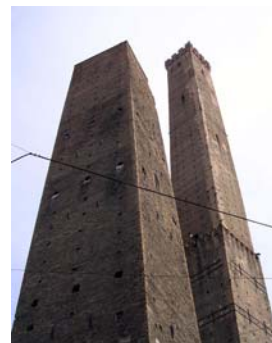

36 oszlopos kriptá a San Miniatóban

a használatát. A kupolát bizánci stílusú aranymozaik díszíti, az ítélező Krisztussal és több kisebb koncentrikus körökbe szervezett képpel. Innen felmentünk a Piazzale Michelangelóra, megnézni az esti panorámát, majd kicsit még feljebb a San Miniato al Monte templomig. Az épület szintén román kori és szintén zöld-fehér mintázatú a homlokzata, mely a firenzei folyóparti panoráma egyik fontos eleme. A belső tér háromhajós, festett, nyitott, fa fedélszékkal. A szentély pódiumon áll, mely alatt 36 oszlopos kriptá található. A padlót mindenütt emléktáblák borítják, hiszen ez Firenze egyik legrégebbi temetkezési helye. A következő napokban megnéztük az Uffizit, a Pitti palotában a Palatina és a Modern Képtárat, a Bobolinkertet, felmentünk Fiesoléra, majd az utolsó napon meglátogattuk a Palazzo Vecchiót is. Szombaton elkísértem anyut a bolognai repülőtérre, majd délután Bologna óvárosában sétálgattam. E rövid idő alatt megpróbáltam megtalálni a város jellegzetes jegyeit. A belvárosban rengeteg a középkori téglaeépület. Az uralkodó stílus a gótika. Sok árkados utcát és konzolos házat láttam. Az ablakokat gyakran árnyékolják kívülről drapériákkal. A városnak nincsenek világhírű, ellenben vannak befejezetlen épületei: mint a dóm homlokzata, vagy az un. Két Torony egyike.

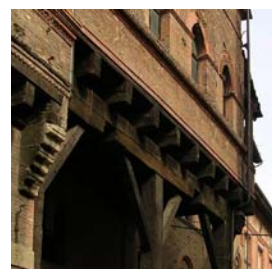

Basilica di San Petronio, Bologna

A Két Torony, a kisebb ferde

Vasárnap pihentem a fárasztó hét után, amit igazából sokkal nehezebbnek vártam. Félttem, hogy majd nem tudunk kijönni anyuval, de ilyen probléma szerencsére nem jelentkezett.

Gótikus, árkados, fakonzol, tégla

Egy gazdag polgári lét hagyatékát látogattam

Hétfőtől újra Consuelo Ciatti webhelyén dolgoztam. A színésznőtől kapott anyagok segítségével elkészítettem néhány mintaoldalt, egy szöveges oldalt, egy fotogalériát és egy előadás prezentációt. Marcsi és édesanyám távozása után el kellett gondolkodnom nyári lakóhelyemről, mivel egy kétfős szobát béreltem egyedül. Munkatársunk, Lorenzo éppen bérlőt keresett lakása egy szobájába. A lakás pozíciója és a szoba ára kedvező volt, de végül főbérlőimmel sikerült megegyeznem egy barátságos árban, ezért úgy döntöttem, inkább nem költözöm.

A hétvégére csak könnyű helyi programokat terveztem. Meglátogattam a Palazzo Strozzi-t, Firenze szerintem legszebb reneszánsz palotáját. A téglalap alaprajzú épületnek három szimmetrikus homlokzata van, középen egy-egy kapuval, félköríves záródású kettős ablakokkal. A fal párna alakú homokkövekből készült, a szinteket párkányok választják el. Az épület 5:3 arányú belső udvara rendkívül szabályos és plasztikus. A palotában időszaki kiállításokat rendeznek, látogatásom idején Leon-Battista Albertiről volt egy. A reneszánsz polihisztor dolgozott a Santa Maria Novella főhomlokzatán, a Santissima Annunziata szentélyén és a Palazzo Rucellain.

Vasárnap megnéztem a Santa Croce ferences rendi templomot, a hasonló elnevezésű téren. A tér mindig jelentős társadalmi események színhelye volt. Egykoron lovagi tornákat, ma szabadtéri előadásokat rendeznek itt. De itt zajlanak majd 500 éve a 'firenzei foci' mérkőzések is. A tér ilyen szerepe indokolja a déli házsor érdekesebb, díszletszerű kialakítását, konzolos, festett homlokzatú épületekkel. A Basilica di Santa Croce a 14. században épült Arnolfo tervei alapján, a francia gótika és a helyi román kevert stílusában. Homlokzata neogót kiegészítés. Alaprajza egyiptomi kereszt alakú. A háromhajós templombelső, nyitott fedélszék fedeti. A kereszthajóhoz családi kápolnák csatlakoznak, melyekből kettőt Giotto freskói díszítenek. A templomban számos műalkotás és olyan hírességek sírjai tekinthetők meg, mint Michelangelo, Galilei, Dante, Rossini vagy Machiavelli. A templom oldalában lévő un. Első kerengő főténgelyében áll a Pazzi család kápolnája, Brunelleschi reneszánsz munkája.

A Palazzo Strozzi homlokzatrészlete

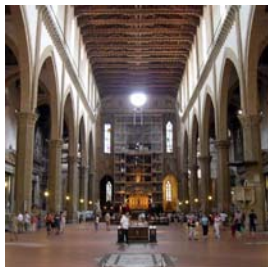
Kovácsoltvas a párnákon

A Palazzo Strozzi udvara

A Santa Croce főhomlokzata

A Santa Croce főténgelye

Michelangelo sírja, három múzsával

A Palio első és utolsó húsz perce

A héten rengeteg képet kaptam Consuelótól, melyeket először digitalizálnom kellett. Majd sok egyzetéssel sikerült őket egységes formátumba rendezni. A hét végén Michele egy másik feladatot adott. De Consuelo is sürgette a honlapját, ezért felajánlottam neki, hogy szabadidőmben folytatam a munkát, ha honorálja. Végül nem tudtunk megegyezni. (Később e felajánlásom Michele negatívan értékelt, de komoly ügy nem lett belőle.) Két érdekes eseményen vettem részt a héten.

Az első egy ingyenes opera koncert volt, amit egy amerikai egyetem szervezett a diákjainak egy egyhónapos firenzei kurzus végén a helyi anglikán templomban. A Pazzi per Amore (Örültek a szerelemért)

A bírók és a start helye a kis közben

című koncerten olasz nyelvű operák részleteit adták elő. A koncert után beszélgettem az előadókkal. Jó volt hallani, hogy a tanárok és a diákok ismernek magyar zeneszerzőket és az operaházunk társulatáról is elismerően nyilatkoztak.

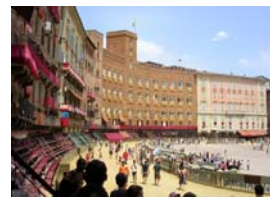
Vasárnap spontán ötletként indultunk el Anával Siena-ba a Palio megtekintésére. Az eseményre sokan voltak kíváncsiak, ami kisebb káoszt okozott a firenzei buszpályaudvaron. A Palióról csak annyit tudtunk, hogy egy lovas verseny II Campón a város kerületei (contradái) között. A részleteket már a városban ismertük meg. Siena ünnepi díszbe öltözött. Az utcákon a kerületek lakói ez esti felvonulásra készültek. A főteret átalakították az alkalomra, tribünöket, bírói állványt, kordonokat építettek és agyagos pályát alakítottak ki. A tér fokozatosan megtelt turistákkal és sienai szurkolóival. Hosszú várakozás után megérkeztek a kerületek zászlóforgatói, kerületenként kettő, akik a téren 10 helyen mutatták be a zászlódobáló számukat. A felvonulás eleje izgalmas volt, de 17 körzet lévén, nagyon sokáig tartott. Megérkeztek a bírók és a lovasok. Kisorsolták a versenyző contradákat, majd elindították a pár perces versenyt, melyben a lovasok kétszer körbevágtattak a téren. A veszélyes, hegyes szögű sarokban három zoké elrepült, de a lovak épségben megúszták. A győztes körzet lakosai ünnepsébe kezdtek, a turisták pedig hazaindultak. Így tettünk mi is. A vonaton találkoztunk egy Argentínából származó galíciai építésszel, aki Nápolyban dolgozik a Leonardo programban.

Kép: Puccini: A fecske (La Rodine)

Egy kerület lakosai készülődnek

Az eseményre átalakított II Campo

A bírók és a start helye a kis közben

Várakozó turisták a téren

Várakozó Sienaiak a tribünjükön

Várakozó Ana

Az esemény fúvós zenekara

Lovagok érkeznek a Pal. Pubblicóba

Árnyékolok, ezek meg foci vébét nyernek

Hétfőn végre belekezdhettem egy kifejezetten építészeti munkába. A cég korábban készített egy tervet egy mezőgazdasági épület lakóépületté alakításáról. A feladatomban árnyékoló szerkezeteket, növényrácsokat és pergolákat, kellett terveznem a homlokzatokra és a parkoló fölé. Közben megismerkedtem a tervvel, melynek tetszetős és nagyvonalú alap gondolatai mellett – mint az épület és a domborzat adottságaiból kialakuló udvar és egy régi fal mentén tervezett medence – rengeteg hibája volt, használhatatlan lépcsők, terek és parkolók formájában.

Vasárnap elutaztam Partóba, egy közeli kisvárosba, melyhez cégünk sok szállal köthető. Marco Mattei több tervét építették meg itt. Sajnos vasárnap délután mindent zárva találtam, az utcákon alig láttam embereket. Így a nevezetességeket – a dómot, a görögkereszt alaprajzú, reneszánsz Santa Maria delle Carceri templomot, a II. Frigyes császár számára épített erődöt, a városfaltól a városba vezető folyosót és a város könnyűipari szerepét illusztráló textilmúzeumot – csak kívülről láthattam.

Közben az olaszok gondolatai a labdarúgó világbajnokság körül jártak. Én nem láttam a meccseket, mivel nem érdekel a foci, de nem lehetett nem tudni az eseményekről. Az elődöntők során, a gólok, és helyzetek idején az utca egyszerre kiáltott fel. A meccsek utáni hangzavarból pedig egyértelművé vált a végeredmény. Bár az olasz csapat eljutott a döntőbe, az olaszok csak nagyon óvatosan bíztak a végső győzelemben. Vasárnap estére Lorenzo a Piazza Poggin felállított kivetítőhöz hívott, a döntő megtekintésére. A tömegben nem talákoztam vele, de az én helyem inkább a kivetítő mögött

A Piazza Poggi megtelt a vébére

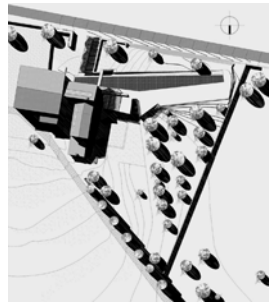
volt, mivel jobban érdekelték a szurkoló olaszok, mint a meccs. A tér a Piazza Michelangelo alatt terül el, és a két tér között jelentős szintkülönbség van. Így a domboldalból, kiváló pozícióból figyelhettem az olaszok izgalmaikat, és a felső térre is felnézhettem néha. Sikerült lencsevégre kapnom néhány gólörömet a tizenegyesek idején, bár ezek eltörpültek a meccs utáni zászólólengetéssel, tűzijátékkal, dudálással, kiabálással, meztelen futkosással tarkított felvonulás öröméhez képest. A város tereit és utcáit elárasztották az ünneplő olaszok.

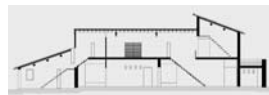
Izgatott szurkolók a domboldalban

Örömműnnp a tizenegyesek után!

A cantagrillói ház helyszínrajza

A ház metszete, orosz lépcsővel

Prato, folyó, híd, városfal és kapu

Prato, a Pal. Pretorio kettős épülete

Sárkányos ajtódísz, Pratóból

Lelkesedtem a tengerért, egy napig

Új munkatársak érkeztek az irodába: egy észak-olasz lány, Katherina, a firenzei egyetemről, és egy osztrák lány, Michaela, a liechtensteini főiskoláról. Mi angolul, ők németül beszélgetnek egymás közt, így újabb nyelv került az irodába, ami kicsit felszínre hozta bennem a németből tanultakat.

Hétfőn egy tanulmány elkészítéséhez láttunk hozzá. Michele a kínai útján szerzett egy megbízást egy múzeum tervezéséhez, a ningxiai Kínai Nagy Falhoz. A tanulmányban bemutattuk a helyszínt, Ningxia és a Nagy Fal történetét, a múzeum koncepcióját. Először közösen dolgoztunk, majd felosztottuk a munkát. Magamnak egyszerű feladatot osztottam, hogy segíthessem a többieket az InDesign használatában. Kétnapi munkával összedobtuk egy hatvan oldalas tanulmányt, amit végül a kapkodásunk miatt kénytelenek voltunk egy fejezettel megrövidíteni.

E héten a Piazza della Signorán egy ingyenes koncert sorozatot szerveztek, Senza confine (Határok nélkül) címmel. Két koncerten voltam jelen. Kedden kortárs komolyzenei koncertet hallgathattam, Philip Glass műveiből. Igazi meglepetés volt számomra, hogy néhány művet maga a zeneszerző adott elő. Vasárnap pedig Burhan Öçal és zenekara játszott, török népzenei ihletésű örömműnnp.

Szombaton a tengerhez utaztam, Livornóba, Toszkána legjelentősebb kikötő városába. A városban sokkal több modern épülettel talákoztam, mint

A Kínai Nagy Fal romjai Ningxiában

A múzeum első makettja, agyagból

A Philip Glass koncert plakátjából

Livorno: Fosso Reale, S. Caterina

Stazione Maritina

Darsenal és Fortezza Vecchia

másutt. De számomra sokkal érdekesebb volt a szerkezete az épületeinél. Már a 11. században állt a parton a Fortezza Vecchia, de a mai óvárost csak 1577-ben kezdték el építeni, szabályos ötszög alaprajzzal, a Fosso Realével övezve. A sziget közepén megépítették meg a Duómót a Piazza Grandén. Később északon kiépült a Venezia Nuova negyed, újabb csatornákkal és a Fortezza Nuova. A 18. század végén nagy tereket alakítottak ki az óváros szélén, melyek közül a csatorna fölé épített Piazza della Repubblica a legérdekesebb.

A tenger zöldes-kékjét, a csatornákat, a kikötőt, a kis és nagy hajókat nézve, nagyon lelkes lettem a tengerparti élet iránt. Egészen estig, mikor is Livornótól délre, Castiglioncello sziklás partjánál fel kellett ismernem, hogy úszástudásom só vízben sem kielégítő.

Hajó a Darsenal Vecchián

Castiglioncello sziklás tengerpartja

Kánikula kezdődik, hűtőszekrény nélkül

E hét elejére kisebb munkák jutottak: aktualizáltam egy prezentációt a vernioi gyár újrahaznosításáról, besegítettem Kathrinnek, aki egy pályázatra készített tablókat a sienai stadion tervről, és kért-kéretlen tanácsokkal láttam el Michaelát, aki átvette tőlem a cantagrillói ház árnyékolását. A hét második felében Consuelo oldalain dolgoztam kicsi, de bosszantó problémákat oldva meg. Ekkortájt kezdetem kellemetlenül érezni magam anyagi forrásaim apadása miatt, mivel láttam, hogy augusztusi költségeim már nem fogja fedezni az ösztöndíjam és a jelképes fizetésem. És miközben a kánikulában mindenki a nyaralását tervezgette – Korzikára, a görög szigetek kóre vagy éppen Kalabriába – Michele egyre többször beszélt túlórákról, szerencsére komolytalanul. Ráadásul kéthetes, dél-olaszországi útra induló főbérőim még utazásuk előtt leolvastották a kritikusan jeges hűtőszekrényünk. Mivel Anuar vésővel és

kalapáccsal meggyorsította a folyamatot a hűtő tönkrement.

Vasárnap meglátogattam a reneszánsz szoborgyűjteményéről híres Bargello Nemzeti Múzeumot, Firenze első középületében a Palazzo del Bargello-ban, vagyis a poroszlóság épületében. Különleges szépségű a palota három oldalról árkaos udvara, közepén egy nyolcszögletű kúttal és egy az emeleti loggiára vezető lépcsővel a negyedik oldalon. A termekben olyan híres remekművek találhatók, mint Michelangelo Bacchusa és Brútusza, Donatello Dávidja és Szent Györgye, vagy Giambologna Repülő Merkúrja. De nekem mégis a bronzterem tetszett a legjobban, kicsi de mives bronzplasztikák sokaságával.

Ezután a szokatlan formájú, robosztus Orsanmichele templomhoz mentem. Az épület eredetileg egy gabonapiac céljára épített loggia volt (Arnolfo di Cambio, 1284). Száz évvel később boltíveit befalazták, hatosztatú terét a céhek templomaként kezdték használni. Később két újabb szintet építettek rá gabonaraktárnak és kívül a pillérekben tizenkét tabernákulumot alakítottak ki, ahova a legjelentősebb mesterek (Ghiberti, Donatello, Brunelleschi) készítettek szobrokat a céhek védőszentjeiről. Este sikerült megnézni a csarnoktemplom belső terét is egy középszereű orgonakoncert alkalmával.

A Palazzo Bargello harangtornya

A Palazzo Bargello belső udvara

Szobrok az udvari árkádok alatt

Adonisz halála, márványszobor

Egy alkotás a Bronz-teremből

Orsanmichele, gabonaraktár szintek

Homlokzatrészlet tabernákulummal

Tematikus hét: színház és hírességek házai

E héten csak Consuelo webhelyén dolgoztam, befejeztem a szindarabok oldalait. Az intenzívebb konzultáció felszínre hozott néhány nézeteltérést, például: nem értem, miért egy munkalista az önéletrajz, illetve miért rejtünk el egy előadást (Riflessioni), ami díjakat is nyert. Persze végül megalkudtam.

Mivel Kathrin gyakorlati ideje pénteken járt le csütörtök este kirúgtunk a hámból. Egy bárban kezdtünk egy aperitiffel és a hozzá tartozó ingyen kajával, majd Lorenzo ötlete

szert megittunk egy üveg bort a Via San Nicolón, hokedlikén ülve. Innen Anáékhoz mentünk, ahol találkoztunk Michaela ismerőseivel, az osztrák Gregorral és a holland Casparral, akik olaszul tanultak a városban. Meglepődtem mikor Caspar magyarul köszönt nekem. Sok dolgot megtanult a magyar exbarátnőjétől. Végül felmentünk a Forte Belvederebe, ahol a panorámaterasz óriás kanapéján csevegtünk.

Pénteken délben, 40 fokban Ana és barátja, Ruben Vincibe indult, Leonardo szülőfalujába. Velük mentünk. Megnéztünk egy kiállítást Leonardo találmányairól a Guidi-kastélyban, majd felhajtottunk az olajfa ligetek közt lévő kicsi házhoz, ahol Leonardo született (1452).

Szombaton Firenzében látogattam meg a Buonarroti házat, melyet ifjabb Michelangelo építtetett a dédnagybátyja házái helyén 1612-ben. Az 1860-ban múzeummá alakított házban az örökösök nagy tisztelettel és büszkeséggel emlékeztek Michelangelóra: például a Galleriában a művész életének fontosabb jeleneit festették meg freskókon. A mester munkái közül két dombormú, néhány rajz és modell tekinthető meg a házban.

Vasárnap a Viareggiohoz közeli Torre del Lago Puccinibe utaztam. A település egy tó és a tenger között fekszik. E kettőt nyílegyenes út köti össze, melynek a tó felé eső felét Viale Puccininek hívják, és Puccini operáiról elnevezett utcák keresztezik. A tónál lévő téren áll egy kis villa, mely Puccini egyik nyaralója volt. A ház gazdagon berendezett földszintje látogatható. Az itt kialakított családi kriptában temették el a mestert. A tóparton áll és épül az a szabadtéri színpad is, ahol a fél évszázados (mégsem híres) Puccini Fesztivált tartják. Aznap ép a Tosca ment, de én csak egy szörnyű fúvós zenekari koncertet hallgathattam meg a téren.

Út Leonardo szülőházához, Vinci

Leonardo a Guidi-kastélyban, Vinci

Olajligetes domboldal Vincinél

Michelangelo idealizált portréja

Michelangelo: Kentaurok harca

A Puccini-villa, Torre del Lago P.

Szabadtéri színház, kikötő, tó

Tavi kikötő, Torre del Lago Puccini

Csónak a Massaciuccoli-tavon

Majdnem láttuk a tengert, a márványt, a lényeket

Miközben Michele Korzikán nyaralt a gyermekeivel, Pietro, az öccse felügyelt ránk. A lányok Michele öccsének diplomamunkáján, én Michele feleségének honlapján dolgoztam. Sietnem kellett a webhellyel, hogy még a nyári szabadságom előtt befejezhessem. A hibák folyamatos korrigálása mellett befejeztem a mozifilmek oldalait és előkészítettem a kiválasztott publikációkat a további munkához.

Augusztus közepére – mikorra is egy hét szabadságot kértem – két barátomat vártam, hogy beutazzuk Toszkánát és bejárjuk Rómát. Szabadidőmben ennek az útnak a részleteit tervezgettem. Végül olyan tervet állítottam össze, melynek teljesítése még egy gyorskort japán turistának is kihívást jelentene.

Michaela és Ana új lakásba költözött. Lorenzo szerezte nekik a helyet, a szomszédjában. Kedd este hozzájuk mentem háztűznézőbe. Nemzetközi társaság gyűlt össze Michaela régi lakótársaival (egy lengyel, egy lengyel-ausztrál és egy kanadai-mexikói lány).

Vasárnap Michaelával a Carrarába utaztunk. Ismét kiderült, hogy a vasárnap nem alkalmas toszkán kisvárosok látogatására, mivel a szinte egyetlen érdekességet jelentő Márványtörténeti Múzeum is zárva volt, így látogatásunk városnézéssé egyszerűsödött.

A város két fő részből áll az óvárosból a hegy lábánál, és a kikötővárosból a parton. A vasútállomás ezek között van, ahonnan buszra kell szállni mindjárt irányba menet. Először a tengerhez mentünk, ahol csak messziről, a kikötő kerítése mögől láthatuk a vizet. Majd a belvárosban sétálgattunk, az Apuai-Alpok fehér fejtési sebekkel és zöld erdőkkel tarkított szürke bércsei alatt. Rengeteg kortárs márványszobrot láttunk Carrara közterein, melyeket a művészek a helyszínen faragtak ki a 12. Szobrászati Biennále alkalmából. Elsétáltunk a Cragnana patakhoz, melynek vizét egykor fehérre színezte a kőpor. Végül megnéztük e város Duomóját is. Az 1300-as években

Rózsaaablakos, galériás Duomo

pisai minta szerint épült román-gótikus templom galériasoros homlokzatán rózsaaablak látható. Abelső tér háromhajós, nyílt fedélszékes, de nincs keresztthajó, a főhajót apszis, mellékhajókat falak zárják. A dóm egységes képét a carrarai márvány sokoldalú használatának köszönheti, ami az egész városban jól megfigyelhető.

A Piazza Alberica, a hegy is térfal

Consuelo egyik előadásának lapja

Carrara hegyei, iparvidék hangulat

12. Nemzetközi Szobrászati Biennále

A biennálé szobra a lelőhelyel

A biennálé egyik szobra

Szobor a Piazza XXVII Aprile

Munka a befejezetőség tévhitében

Mivel még a szabadnapjaim előtt be kellett fejeznem Consuelo honlapját intenzíven kellett dolgoznom. Elkészítettem a publikációk oldalait, majd ismét módosítanom kellett a menüt. De most nem csak új elemet illesztettem be, hanem a módosítások után fellépő hibák miatt a működését is átalakítottam. A hét második felében a főoldalakkal dolgoztam. Ezek többségén csak egy-egy fekete háttérű fotót akartam szerepeltetni a művésznőről, hogy a kép ne rombolja szép a vízszintes sávokra tagolt oldalképet. Mivel nem voltak fekete háttérű képeink, nem volt egyszerű nyolc olyan képet találni, amik hitelesen átalakítható voltak. A legnagyobb gondot az első, index oldal jelentette, ahova már korábban kiválasztottunk egy képet. Consuelo nehezen viselte a képek átalakítását, és ebben az esetben kifejezetten ragaszkodott az eredeti kép használatához, így végül olyan megoldást találtam ki, ahol az eredeti kép átalakul a webhely főoldalaihoz illő formátumba. Pénteken Michele feltöltötte az oldalakat a www.consuelociatti.com cím alá, bár Consuelo még nem volt teljes mértékben elégedett.

Pénteken Ana galíciai-spanyol vacsorával vendégelte meg az irodát. Érdekes módon az általa készített ételek ízei hasonlatosak voltak a magyar ízvilághoz.

Kötelező fotó: Arno&Ponte Vecchio

Szombaton én is a konyhában forgolódtam, folytatva a Marcsi által elkezdett hagyományt, én is lasagnával vártam a barátaim, Tibort és Józsit. Őket a Firenzében töltött négy napuk alatt az albérltetben szállásolhattam el, ahol szerencsére már volt hűtőszekrény, de sajnos főbérnök is. Kiseb késéssel, szakadó esőben érkeztek, így a szombat esti programot azonnal törölnünk kellett. De legalább jót beszélgettünk.

Vasárnap reggel nekiláttunk Firenze bejárásának. Az első városnéző séta programjában a következők szerepeltek: Piazza Duomo, Battisterio, Orsanmichele, Mercato Nuovo, Piazza della Signoria, Ponte Vecchio, Archiplan srl iroda, Santa Croce, Pazzi kápolna, Ponte Santa Trinita, Santo Spirito (zárva), Santa Trinita (spontán ötlet).

A sok sétában jól lefaradtunk, de ehhez hozzá kellett szoknunk, mert hat újabb kimerítő nap várt ránk a következő héten.

www.consuelociatti.com - index

A Santa Croce refektórium

A Santa Trinita főtengelye

Józsi a 'Kismalac' orrát simogatja

Tibor a munkahelyemen emilezik

Siena és Firenze: sokadszorra is újszerűen

E hétre esett a nyári szabadságom. Augusztus 15. Itáliában ünnepnep, melynek hetén (Ferragosto) az olaszok többsége szabadságon van és utazik. Firenze is kiürülne, ha nem lennének bátor vagy botor turisták még az augusztusi kánikulában is.

Barátaimmal hétfőn Sienába indultunk. Reggel lekéstük a vonatot, ami alkalmat teremtett számunkra a Santa Maria Novella templom meglátogatására a pályaudvar mellett.

Sienában már gyakorlattal vezettem őket. Először Il Campó és a városháza kompozíciójával, majd a Duomóval és környékével próbáltam lenyűgözni őket. A kihagyhatatlan sienai panorámát ezúttal a befejezetlen dóm bővítés, torzóként maradt új főhomlokzatának tetejéről néztük meg. Meglátogattuk a dóm keresztelőkápolnáját is, ami a nagy szintkülönbséget kihasználva a dóm szentélye alá került. Bejárata a dóm végében lévő lépcsős térről nyílik. Homlokzata a főhomlokzathoz hasonló, de befejezetlen. A hatcellás freskózott csarnoktérben Donatello és Ghiberti domborművei díszítik a medencét.

Hazaérkezve, este még felmentünk a Piazzale Michelangelóra, megnézni és megörökíteni Firenze éjszakai panorámáját.

Palazzo Pubblico, sienai városháza

Battistero a bazilika szentélye alatt

Il Campo a homlokzat torzóról

Siena és környéke, keletre nézve

Nagyboldogasszony napját Firenzében töltöttük, ismert terepen. Dél előtt megnéztük a Palazzo Bargello kiállítását, majd a Duomót. Innen a San Lorenzo templomhoz, a korábbi Duomóhoz mentünk, de csak a Hercegi kápolna volt nyitva. A templom korábbi kupolája alatt kialakított Medici mauzóleum nekem is új élmény volt. A falakat és a padlót élénk színű kőintarziák, a kupolát aranyozott freskók díszítik, a 17. század profizmusával. Ennél a kápolnánál kisebb

Dóm Múzeum, homlokzati szentek

Piazza és Palazzo Pitti panoráma

és kevésbé hivalkodó Michelangelo un. Új sekrestyéje, Csodálatos Lorenzo családjának sirkápolnája. Michelangelo tervezte a négyzetes, kupolával fedett, szép arányú, manierista teret, és ő készítette a szobrokat is. A portrékat kiegészítendő egy Madonna a Gyermekkel szobrot és négy aktot készített. A párosával két síron fekvő aktok a Nappal és az Éj, illetve a Hajnal és az Alkony megtestesítői.

Délután a Pitti-palota kertjében bókászunk. Aztán felmentünk Fiésoléra naplementés panorámát nézni. Este pedig Andi várt minket izletes tengeri gyümölcsös vacsorával.

Sír, Michelangelo új sekrestyéjéből

Pisa, Lucca és a Ligur-tenger

A tikkasztó júliusi napok után csak halvány reményünk lehetett, hogy kellemes időnk lesz a nyaralásunk alatt. De szerencsénk volt, mert az augusztusban megszokottnál kevéssé kifejezetten hűvös időnk volt végig a héten.

Szerdán délelőtt utolsó firenzei programként meglátogattuk a Palazzo Vecchiót, melynek legfőbb látványossága a köztársaság egykori képviselői, majd a herceg számára kialakított Ótszázak terme. Hatalmas méreteivel, festett, kazettás mennyezetével, két szemközti falán a pisai és a sienai háború jeleneteit ábrázoló gigantikus Vasari freskókkal tényleg lenyűgözött bennünket. További több tucat kisebb teremben ismerkedhettünk meg egy reneszánsz városháza életével. E termekben leginkább a festett mennyezetek – Vasari és műhelye munkái – voltak érdekesek.

Szerda délután már Pisában voltunk. A szállásfoglalás után átszeltük a várost a Csodák mezeje felé. Közben kitértünk a Piazza dei Cavallieri felé, ahol betértünk a Szent István lovagok templomába. A 16. századi három hajós templom hajóit érdekes módon csak szögletes nyílások választották el. A templom falait török hadigályákról elkobzott zászlók és hajótöredékek díszítik, kiállítás jelleggel. A templomkerületben megnéztük a Duomót a Battisteriót és a Camposantét, majd egy másik úton visszaindultunk a szállásra.

Csütörtökön, Pisából Luccába utaztunk, ahol inkább csak várost néztünk. Voltunk a helyi Duomóban, a San Giovanni e Reparata templomnál, a Piazza Napoleoneon, Puccini szülőházánál (még zárva), a San Michele in Foróban és a terén, a San Fredianónál, a Piazza Amfiteartón, ebédeltünk egy közeli pizzériában, és végül megnéztük Luccát a Guinigi házak tornyáról.

Délutánra tengerparti pihenést terveztem. Nyugodt, főnyes és szabad partot kerestem, kevés turistával. Erre a célra a Torre del Lago Puccinihez közeli partot gondoltam a legalkalmasabbnak. Szerencsére a part megfelelt a várakozásaimnak, és Tiborénak is, aki itt

Vasari: Santo Stefano dei Cavalieri

Hadigálya töredék a templom falán

A pisai bazilika szószéke (Pisano)

San Michele in Foro, Lucca

San Frediano a Guinigi-tornyóból

Lucca városfala, mint parksáv

Nyugodt tengerpart

látott először élőben tengert. Pénteken korán reggel indultunk Rómába. A vasútvonal a part ment haladt. Négy órába telt az út, így délben foglalhattuk el szállásunkat a Don Bosco katolikus egyetem kiváló minőségű kollégiumában.

Tengertpart, Torre del Lago Puccini

3 nap Róma: történéssel történelmi helyszíneken

Nyáralásunkat a cca. 2750 éves Rómában zártuk. Nagyon érdekes volt úgy járni a várost, hogy közben Tibor folyamatosan szembesített bennünket a helyek történelmi jelentőségével.

A péntek délutáni túra első állomása a Santa Maria Maggiore székesegyház volt. Az ötödik századi bazilika átépítésével létrejött templomban szépen vegyülnek a kora középkori és a barokk elemek. Az egyik kápolnában találtunk néhány domborművet magyarországi harcokról a törökkel. Innen a Császári fórumok felé indultunk. Rosszul osztottuk be az időnket, ezért nem tudtunk bemenni néhány hétközi záró helyszínre. A Colosseumba azért voltunk. Később estébe nyúló séta során meglátogattuk a II. Viktor Emánuel emlékművet, a Kapitólium terét, a Piazza Venezia-t, a Tiberina szigetét, majd a Tevere partján felsétáltunk a Vatikánig, megnézni a Szent Péter teret éjjel.

Szombat délelőttre a Vatikáni Múzeum és a Sixtus-kápolna látogatását terveztük.

Santa Maria Maggiore székesegyház

Colosseum a császári fórumokról

A Pantheon kupolája

De a végeláthatatlan sor láttán egyből a Szent Péter Bazilika felé vettük az irányt, majd fel a kupolájába, ahova meglepően egyszerűen jutottunk fel. Útközben megnéztük a kupola belső mozaikjait közélről, majd a bazilika teraszterét. Fent pedig ámultunk a város panorámáján, ismerős helyeket keresve.

Via della Conciliazione, a kövezetről

Szt. Péter tér és Róma a kupolából

A vatikáni programok után egy pizza következett, majd az Angyalvár, az Igazságügyi Palota (a pesti Néprajzi Múzeum mása) és az ókori hosszú stadionformát őrző Piazza Navona érintésével eljutottunk a Pantheonhoz. Most be is jutottunk a negyven méteres, kétezer éves kupola alá. Innen a barokk első templomának tartott II Gesuhoz mentünk, ahol ámulattal figyeltük meg a plasztikából festménnyé illetve festményből plasztikába alakuló aranyozott díszítvényeket. Majd visszamentünk Borromini Santa Agnese templomához, melynek hatalmas homlokzata mögött egy kis görög kereszt alakú tér bújkik meg, mindenütt kővel borítva. Ezután a szürkületben még felkerestünk pár kutat (Trevi és Tritone), és teret: a Piazza di Spagna lépcsős terét és a Piazza del Popolo teret, ahonnan három sugárút indul a városba.

A vasárnap mindháromunknak utazással telt. Kikísértem barátaim Ciampino repterckére, majd Terminiről visszaindultam Firenzébe.

Az II Gesu barokk tere

Soha nem kívántam még ennyire őszintén rosszat

Kilenc nap túrázás után nehezemre esett, újra a székeembe ülni. Komoly feladatok már nem vártak. Apróbb problémákon gondolkodtam és hibákat javítottam Consuelo honlapján. Közben Michaelával elkezdtünk Marco Mattei webhelyén dolgozni. Mivel Michaela még nem használta a Flash programot, nekem kellett bevezetnem annak rejtelmébe, a konkrét feladat kapcsán. Ő dolgozott, én instruáltam.

Szombaton elindultam az utolsó firenzei városnéző sétámra. Először a Medici Könyvtárat akartam megnézni a San Lorenzo együttesében, de zárva volt, restauráció miatt. Majd a bazilikát látogattam meg, amit bizarr, befejezetlen külseje miatt halogattam eddig. A negyedik században felszentelt templom mai formáját Filippo Brunelleschinek köszönheti. A Medici család számára átalakított, három hajós, latin kereszt alakú, fehér-szürke, reneszánsz térben a főhajót kazettás mennyezet, az oldalhajókat boltozat fedi. Innen annak a kőfaragóműhelynek a múzeumába mentem, amit a San Lorenzóbeli Medici Kápolna építéskor alapítottak. Itt rusztikusabb dolgokat vártam. Szobrok helyett köintarziák voltak többségben. Délután a San Marco Michelozzo által reneszánsz stílusra tisztított egykori kolostort látogattam meg. Két négyzet alaprajzú árkádos udvarára a közös használatú helyiségek nyílnak a földszinten, az emeleten pedig a szerzetesek cellái, nyílt fedélszék alatt. Ezeket Fra Angelico freskósorozatával dekorálták, és az ő híres Angyali üdvözlése fogad bennünket a lépcsővel szemben

A befejezetlen San Lorenzo bazilika

A reneszánsz San Lorenzo

Kőintarzia, virágmotívumok

A San Marco kolostorfolyosója

A Palazzo Medici-Ricardi párkánya

is. Később megnéztem a San Marco templomot is, majd a Palazzo Medici-Ricardiba mentem, melyet Michelozzo épített a Medici család számára a 15. században. Itt néhány szebb terem és egy kis kápolna tekinthető meg.

Mikor szombat este hazaértem, főbérőim közölték, hogy találtak új bérőket, akik már hétfőn költöznének. Tehát mennem kellett volna. Először a korábban megbeszéltekre hivatkoztam, majd próbáltam kedvezőbb helyzetbe hozni magam, de végül szó szót követett, és kiharcolták a lakásból másnap reggel hatállal. Így még éjjel összepakoltam és az első busszal, szakadó esőben elmentem az irodába. Még soha nem kívántam senkinek ennyire őszintén rosszat, mint akkor nekik.

Boltozaton a teljes götög mitológia

A Ponte Vecchio esti fényben

Szép volt, volt hogy, jó volt, ennyi volt!

Miután szombaton főbérőim szabályszerűen kirúgtak, Michaela segítségét kértem. Szerencsére helyet kaphattam náluk, Ana szobájában, aki hazautazott Spanyolországba. Eltekintve attól, hogy szívességet kellett kérem, nagyon élveztem az új helyet. Volt kivel beszélgetni és együtt enni, a munkahely közel volt és ebédidőben ebédelhettem. Vasárnap elutaztam San Gimignano-ba, mivel ez volt az utolsó lehetőségem erre, és úgy éreztem szép dolgokat kell látnom az esti kellemetlenségek után. A tornyairól híres Siena környéki kisváros tömegközlekedéssel nehezen megközelíthető. A fallal körülvett középkori kereskedőváros egy dombtetőn épült. A lakosok gazdagságát az egykori 72 toronyból már csak 14 hirdeti. Egy

San Gimignano: lakótornyok

Palazzo del Popolo és tornya

hosszú utca húzódik a városon át a Porta San Giovannitól, melyre néhány tér szerveződött. A közepén a háromszög alakú Piazza della Cisterna és a Piazza del Duomo egymásba átfolyó terein állnak a legmagasabb tornyok és a legfontosabb középületek, mint a Palazzo del Popolo (városháza) és a káptalani templom.

Az utolsó munkanapjaimon még korigáltam pár hibát Consuelo honlapján, tovább segítettem Michaelát a Flash program használatában, majd elmentettem a munkáim.

A búcsúzkodást már a múlt héten elkezdtem, mikor Andi nyaralni indult. Anától egy gulyásleveses ebéd keretében vettem búcsút a hazaújtja előtt. Végül pénteken elbúcsúztam

Kilátás a toronyból a környékre

A Piazza della Cisterna fentről

Kávézó, vasárnap délután

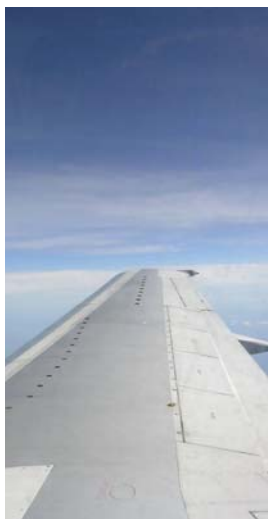

Michelától, Marcótól és Consuelótól majd este Michaelával és Kathrinnel együtt lementünk egy aperitifre a szokott helyünkre, a Zoéba.

Szombaton túlsúlyos bőröndömmel és túlméretes kézipoggyászzal elindultam Bolognába, hogy onnan hazarepüljek.

Igaz, nem voltam mindig mindennel elégedett, főként a munkámmal nem, mely a szakmai fejlődés mellett a megélhetésem biztosítására sem volt alkalmas, összességében nem bántam meg, hogy fél évet töltöttem Firenzében. Ahogy ezt a legjobb barátom egy levelében meg is fogalmazta: „Nekem úgy tűnt a leveleid alapján, hogy alapvetően jól érzed magad Firenzében, arról nem te tehetsz, hogy a munkahelyen milyenek a körülmények. Egyébként meg kihasználod az alkalmat, és megismerkedsz mindazzal, amivel Olaszországban érdemes.”

Pó-síkság a repülőről

Hazarepültem. Vége.